Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXVI. — Wydana i rozesłana dnia 13. sierpnia 1914.

213.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 11. sierpnia 1914,

dotyczące opieki nad osobami stanu cywilnego, wydalonemi przymusowo w celach prowadzenia wojny z ich miejsca pobytu.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam z mocą obowiązującą dla królestw i krajów reprezentowanych w Radzie państwa, co następuje:

§ 1.

Skoro się tylko da przewidzieć, że może się okazać potrzeba opróżnienia pewnej miejscowości z publiczności cywilnej dla celów prowadzenia wojny, winna władza w porozumieniu z właściwą komendą przedsięwziąć zliczenie (spis) osób, wydalić się mających.

Każdy jest obowiązany udzielić wymaganych wyjaśnień, o sobie i o osobach swego związku rodzinnego co do imienia i nazwiska, stanu, wieku, zawodu jakoteż co do tej okoliczności, czy on w razie opróżnienia jest w możności własnymi środkami starać się poza miejscem pobytu o swoje utrzymanie i o utrzymanie członków swojej rodziny; o ile nie zachodzi ten wypadek, ma władza stwierdzić, do jakiego rodzaju robót nadają się osoby wydalić się mające.

Równocześnie należy zbadać w odniesieniu do każdego gospodarstwa domowego zapasy, przeznaczone na utrzymanie.

§ 2.

Przy pomocy zakładów pośrednictwa pracy należy wyszukać zajęcia robocze, które dla wydalić się mającej ludności według ilości i rodzaju zatrudnienia okazują się na ogół odpowiednie. Do współudziału w tem wyszukiwaniu obowiązane są wszystkie zakłady pośrednictwa pracy w obrębie obszaru obowiązywania niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

Wyszukane zajęcia robocze należy obwieścić w opróżnić się mającej miejscowości zapomocą publicznego ogłoszenia, przez przybicie lub w jakiś inny w miejscu używany sposób z powołaniem się na postanowienia niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

§ 3.

Po upływie tygodnia od ogłoszenia, przepisanego w § 2., ma władza zbadać w odniesieniu do pewnych osób, które nie są w możności własnymi środkami starać się o swe utrzymanie i o utrzymanie członków swojej rodziny, do których wolnych stanowisk roboczych mogłyby one zostać przyjęte; w porozumieniu z władzą miejsca pracy można zarządzić następnie rozpoczęcie tej pracy.

Zarządzenie to jest stanowcze. Ono może nastąpić tylko za zgodą pracodawców, o ile chodzi o domowe usługi lub o taką pracę, do której potrzebne jest specyalne wykształcenie lub zaufanie.

Przez to zarządzenie nie mogą być w żadnym wypadku rozdzielonymi od siebie małżonkowie, lub małoletnie dzieci od swoich rodziców, wychowawców lub żywicieli.

§ 4.

Skoro komenda wojskowa zarządziła opróżnienie pewnej miejscowości, są osoby, dotknięte tem zarządzeniem, obowiązane opuścić terytoryum odnośnej miejscowości w ciągu ogłosić się mającego terminu.

Osoby, które nie są w możności własnymi środkami starać się o swe utrzymanie i o utrzymanie członków swej rodziny, mają się udać do miejsc pracy lub innych miejsc przeznaczenia, które zostaną przez władzę oznaczone.

Obranie miejsc pracy lub innych miejsc przeznaczenia dokonywa się w drodze rozstrzygnięcia władzy opróżnić się mającej miejscowości o ile możności w porozumieniu z władzą miejsca pracy lub przeznaczenia. Przytem znachodzi zastosowanie § 3., ustęp 3.

§ 5.

Wszystkie osoby, które poza miejscem swego pobytu nie są w możności starać się z własnych funduszów o swoje utrzymanie i o utrzymanie członków swojej rodziny, mają od czasu ogłoszenia zajęć roboczych (§ 2.) prawo do bezpłatnej jazdy na wszystkich liniach kolejowych, pocztowych i żeglugi aż do miejsc pracy lub miejsc przeznaczenia, wyznaczonych im według §§ 3. lub 4.

§ 6.

Osób niezdolnych do pracy lub osób, dla których nie wyszukano pracy, nie można dostawić, wyjąwszy wypadek naglącej konieczności, do jednej i tejsamej gminy miejscowej pod żadnym warunkiem w ilości większej niż 2 procent ludności i więcej niż 2000 osób.

Co do rozlokowania i żywienia obowiązują przepisy §§ 21. i 22. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, dotyczącej powinności wojennych z tą zmianą, że rodzaj wiktu i uiścić się mające zań wynagrodzenie zostaną oznaczone osobnem rozporządzeniem. O zażądaniu tych świadczeń rozstrzyga władza.

Gmina może także w inny sposób postarać się o pomieszczenie i wyżywienie w przepisanych najmniejszych rozmiarach.

§ 7.

Kto wzbrania się, nie mając ku temu dostatecznej podstawy, rozpocząć lub kontynuować pracę, nastręczoną mu według niniejszego rozporządzenia cesarskiego, zostanie ukarany przez władzę aresztem do jednego miesiąca, o ile nie odnosi się do niego ustawa z dnia 24. maja 1885, Dz. u. p. Nr. 89.

Tym samym karom, obok których może władza nałożyć także grzywnę do dwóch tysięcy koron, podlega ten, kto wzbrania się jako pracodawca, nie mając ku temu dostatecznej podstawy, przyjąć do pracy lub przy pracy pozostawić osobę, której w myśl niniejszego rozporządzenia cesarskiego przeznaczono wolne u niego jeszcze stanowisko robocze.

Za wszystkie inne przekroczenia niniejszego rozporządzenia cesarskiego karać się będzie według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857, Dz. u. p. Nr. 198.

§ 8.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia cesarskiego.

§ 9.

Władzą w myśl niniejszego rozporządzenia cesarskiego jest miejscowo właściwa polityczna władza I. instancyi, a gdzie znajduje się rządowa władza policyjna, ta władza.

§ 10.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tegoż poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 11. sierpnia 1914.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr. **Georgi** wlr.
Hochenburger wlr. **Heinold** wlr.
Forster wlr. **Hussarek** wlr.
Trnka wlr. **Schuster** wlr.
Zenker wlr. **Engel** wlr.
Morawski wlr.

214.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z Kierownikiem Ministerstwa skarbu z dnia 11. sierpnia 1914,

którem oznacza się rodzaj wiktu, wydawanego według rozporządzenia cesarskiego z dnia

11. sierpnia 1914. Dz. u. p. Nr. 213, oraz wysokość przypadającego za to wynagrodzenia.

Na zasadzie § 6. rozporządzenia cesarskiego z dnia 11. sierpnia 1914. Dz. u. p. Nr 213, dotyczącego opieki nad osobami stanu cywilnego, wydalonemi przymusowo w celach prowadzenia wojny z ich miejsca pobytu, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Pożywienie, dawane jako utrzymanie w naturze, musi być przynajmniej takie, jakie jest w zwyczaju w miejscu utrzymania u osób, żyjących z zarobku dziennego lub tygodniowego, w każdym razie jednak musi być wystarczające i zdrowe.

§ 2.

Lekarze urzędowi a na ich wezwanie organa gminne są obowiązane przeprowadzać peryodyczne rewizye środków żywności, używanych do przyrządzania pożywienia lub utrzymywanych w zapasie i przekonywać się również o tem, czy żywność odpowiada wymogom, oznaczonym w § 1.

§ 3.

Za dostarczany wikt należy się wynagrodzenie z funduszów państwowych. Wynagrodzenie to ustanawia się za wikt dla osób dorosłych w wysokości 1 K, a za wikt dla dzieci w wysokości 60 h dziennie. Za dzień, w którym utrzymanie się zaczyna i za dzień, w którym ono się kończy, należy się wynagrodzenie tylko wówczas, jeżeli w odnośnym dniu wydano pożywienie dwa razy.

§ 4.

Wynagrodzenie będzie wypłacane wedle możności w dniach 1. i 15. każdego miesiąca w gotówce i to zawsze z dołu za pokwitowaniem, potwierdzonem przez gminę i polityczną władzę powiatową.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu ogłoszenia.

Heinold wł. **Engel** wł.

215.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 11. sierpnia 1914,

dotyczące kolportażu nadzwyczajnych wydań peryodycznych pism drukowych z okazyi wydarzeń wojennych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej o reprezentacyi państwa z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Rząd do udzielenia zezwolenia na wywoływanie, rozdzielanie i ofiarowywanie sprzedaży (kolportaż) nadzwyczajnych wydań peryodycznych pism drukowych, zawierających wiadomości, które pozostają w związku z wydarzeniami wojennemi i mogą być w ogólności ogłaszane według istniejących przepisów, zezwolenie to uczynić zawisłem od warunków i uregulować wykonywanie kolportażu.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Jego wykonaniem zajmie się Mój Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z Moim Ministrem sprawiedliwości.

Wiedeń, dnia 11. sierpnia 1914.

Franciszek Józef wł.

Stürgkh wł. **Georgi** wł.
Hochenburger wł. **Heinold** wł.
Forster wł. **Hussarek** wł.
Trnka wł. **Schuster** wł.
Zenker wł. **Engel** wł.
Morawski wł.